

οὕτω κινᾶσθαι, τὸ ἱμάτιον οὕτως ἀναλαβεῖν»¹. Μεγίστην δὲ προσοχὴν ἐφίστων οἱ παιδαγωγοὶ εἰς τὴν σωφροσύνην τοῦ παιδός, ὡς λέγει ὁ Πλάτων ἐν Χαρμίδῃ «τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ ἐν τε ταῖς ὁδοῖς βαδίζειν καὶ διαλέγεσθαι καὶ τ' ἄλλα πάντα ὡσαύτως ποιεῖν». Αἱ αὐταὶ διατάξεις τῆς εὐσχημοσύνης καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀνδρικήῃ ἡλικίᾳ ἐπεκράτουν, καθ' ἧς ὤφειλον οἱ νέοι νὰ ἔχωσι τὸ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω, ἥσυχον καὶ προσεκτικὸν βᾶδισμα, σεμνότητα ἐν τῇ περιβολῇ· πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔδει αὐστηρότατα νὰ τηρῶνται, οἷον ἀπηγορεύετο τοῖς παισὶ τὸ καθέζεσθαι ἔχουσι τοὺς πόδας ἐσταυρομένους, τὸ κρύπτειν τὰς χεῖρας ἐν τοῖς ἱματίοις. Ἐν Ἀθήναις πλὴν τῶν παιδαγωγῶν ὑπῆρχον καὶ οἱ σωφρονισταί, οἵτινες ἐπεμελοῦντο τῆς εὐταξίας καὶ τῆς αἰδοῦς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀξίλοχος, «καὶ πᾶς ὁ τοῦ μαιρακίσκου πόνος ἐστὶν ὑπὸ σωφρονιστᾶς καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσιν τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆς»², οἱ παιδοτρίβαι, οἱ διευθύνοντες τὴν γυμναστικὴν καὶ οἱ ἀλείπται οἱ ἐλαίῳ τὰ σώματα τῶν ἀγωνιζομένων ἀλείφοντες καὶ ἐφορῶντες τῆς ὑγιεινῆς διαίτης αὐτῶν. Ἡ πνευματικὴ παιδείσις τῶν παιδῶν συνεπληροῦτο καὶ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν σχολαῖς, ὧν ἰδίᾳ αἱ σχολαὶ ἤμαζον μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὁπότε οἱ αὐστηροὶ τῆς ἠθικότητος καὶ τοῦ σεβασμοῦ θεσμοί, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐχαλαρώθησαν καὶ συνεπῶς καὶ ἡ τῆς παιδαγωγίας μέριμνα. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ χαριεστάτος Ἀριστοφάνης τῶν κωμωδῶν αὐτοῦ πολλαχού καθάπτεται τῆς ἠθικῆς ταύτης καταπτώσεως.

Ἐν Ἰωαννίνοις, τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1894.

ΣΠΥΡ. ΑΝ ΠΑΠΑΓΓΕΛΗΣ.

Ο ΑΣΤΕΡΟΕΙΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.*

Οἷας ἐμπνέει ἐντυπώσεις τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ θέαμα! Τίς ὁ ἀποθαυμάσας, ἔστω καὶ δι' ὀλίγας μόνον στιγμὰς, τὸ δι' ἀπείρων ἀκτινοδόλων σμυρίων πεποικιλμένον στερέωμα καὶ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ συγκινήσεως θελκτικῆς μέν, ἀλλὰ καὶ ἀορίστως λυπηρᾶς!...

Ἡ μετὰ θαυμασμοῦ παρατήρησις τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θόλου, τοῦ διὰ χιλιάδων χρυσῶν ἀστέρων κατακεκοσμημένου δὲν διεγείρει ἐν ὑμῖν τὴν ιδεάν δυνάμεως ἀνωτέρας; Τὸ βλέμμα βυθιζόμενον ἐν τῷ ἀπείρῳ τούτῳ διαστήματι δὲν ζητεῖ μετ' ἀπληστίας ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν τοῦ δημιουργοῦ πάντων τούτων τῶν θαυμάτων; Ἄν δὲ αἱ σφαῖραι αὗται

1) Ἡθικ. σελ. 439.

2) Σελ. 367.

*) Δημοσιεύοντες τὸ ἀρθρίδιον τοῦτο τῆς δεσποινίδος Θεοδοσίας Σωφρονιάδου, ἀρθρίδιον ὅπερ καταδείκνυσαι τὴν εὐσέβειαν τῆς χαριεστάτης κόρης, σημειούμεθα ὅτι αὕτη καὶ πρό τινας ἐδημοσίευσεν γαλλιστίαν ἐπιγραφίσις φύλλα ζῆκτενέστερα ἔργα, μὴ στερούμενα χάριτος, ἐτοιμαῖε δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

κατοικοῦνται ὑπὸ ὄντων ὁμοίων ἡμῖν δὲν δυνάμεθα ἄρᾳ γε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ βίος αὐτῶν κρείττων ἐστὶν ἐκείνου, ὃν διάγομεν ἡμεῖς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ!

Τίς οἶδεν ἂν μὴ ὁ Θεὸς ἀπὸ σκοποῦ ἐξελέξατο δι' ἡμᾶς τὴν σφαῖραν ταύτην, ἐν ᾗ πάσχομεν τόσον, τὸν ἀληθινὸν τοῦτον Γολγοθᾶ, ἡ κοπιώδης τοῦ ὁποῖου ἀνάβασις ἐξαντλεῖ τὰς δυνάμεις ἡμῶν, πληροῦσα τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπογοιτεύσεων, ἀποθαυρόνσεων, ἂν, λέγω, ἔταξεν ἐνταῦθα ὅπως δοκιμάσῃ ἡμᾶς, ὅταν δὲ κρίνῃ ὅτι ἱκανῶς ἐστενάξαμεν, ἐκλαύσαμεν, ὑπέστημεν τιμωρίας, ὅτι τέλος ἐξετίσαμεν τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ σφάλματα ἡμῶν, ἴσως τότε οἰκτερῇ ἡμᾶς καὶ αἰρων ἡμᾶς ἐκ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθμῶνος μεταστήσῃ ἐν τινὶ τῶν κυανῶν ἐκείνων ἄστρον, ἐν οἷς ὁ βίος εἶναι διαρκὲς χαρὰ, αἰώνιος εὐτυχία!

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ θάνατος δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς εὐεργέτημα; ἡ δὲ πρόβλεψις τῆς ἀφ' ἑκτου ταύτης ἀπελευθερώσεως δὲν πρέπει νὰ συντελῇ εἰς τὸ νὰ ὑπομένωμεν καρτερικῶς τὰς φρικωδετέρας τῶν ἀθλιότητων καὶ τὰς μεγίστας τῶν συμφορῶν. Ποῖος λοιπὸν θὰ ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνου ταύτης πάλης, ἡ λύσις τοῦ ἀκαταπαύστου τούτου ἀγῶνος, ἂν μὴ πέραν τῆς γῆς ταύτης ὑπῆρχε καταψύγιον διὰ τοὺς πιεζομένους, παρηγορία διὰ τοὺς παραγωριζομένους, ἀμοιβὴ διὰ τοὺς μάρτυρας καὶ παράδεισος διὰ τοὺς ἁγίους;

Εἶναι δὲ δυνατόν ν' ἀποδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀριστὸν τοῦτο δημιουργήμα, ὅπερ διανοεῖται, ὁμιλεῖ, κινεῖται, τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ σύμπαντος δὲν εἶναι ἄλλο ἢ θαυμασία μηχανή, ὅτι μετὰ τοῦ τελευταίου παλμοῦ τὸ πᾶν καταθραύεται, ἐκμηδενίζομενον, καὶ τελειῶν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα!

Οὐχί! Ὁ Θεός, δημιουργὸν τὸν βασιλέα τοῦτον τῆς φύσεως, ἠθέλησε νὰ ὑψώσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τὰ λοιπὰ ζῷα, ἐν τῇ θεῖᾳ δ' αὐτοῦ ἀγαθότητι μετέδωκεν αὐτῷ ἐν μόνον τῆς ιδίας αὐτοῦ διανοίας, ἐπροίκισεν αὐτὸν διὰ τῆς αὐτοῦ ἐκείνης οὐσίας, ἣν οἱ θετικολόγοι ἀρνοῦνται, ἀλλ' εἰς τὸ ἄψογον τῆς ὁποίας πιστεύουσιν οἱ γινώσκοντες νὰ σκέπτονται.

ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ.

ΑΙ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.*

Θεοδωρὸς τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ διάγραμμα τοῦ κτιρίου τούτου ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τοῦ ἰουνίου τοῦ 1893. Σήμερον τὸ μνημεῖον εἶναι πληρὲς, ἀνευρεθέντων ἀπάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς διακοσμήσεως αὐτοῦ· ὁ κατάλογος τούτων κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ κ. Homolle ἔχει ὧδε:

1) Τεμάχια ἐφαρμοζόμενα εἰς ἀρχαίας μετόπας, ἤτοι: κεφαλὴ βοός, προερχομένη ἐξ ἐνὸς συμπλέγματος ζῶων τῆς Γηρουνηίδος, τμήμα κόγχης τῆς μετόπης τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας, ἐφ' ἧς φαίνονται κρεμάμενα ὁ χιτῶν

*) Ἰδε ἀριθ. 39 σελ. 765—768.